

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 808/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydany w dniu 21 września 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 130/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy apelacji obrońcy skazanego S. K. dotyczył rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego wyroku wyrażającą się w orzeczeniu wobec skazanego S. K. kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (mieszana zasada łączenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zbliżona do kumulacji), podczas gdy wymiar kary łącznej w wyroku łącznym powinien kształtować się od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji), przy czym zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 roku w sprawie sygn. K 14/17 punktem do rozważań należy czynić najwyższą z kar orzeczonych za poszczególne czyny - tj. 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako składnika kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. akt II K 857/18, a zatem zasadnym było ukształtowanie kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

Ponadto obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego tj art. 85 a kk poprzez niedostateczne rozważenie

	dyrektyw wymiaru kary łącznej z art. 85a kk w zakresie dotyczącym celów zapobiegawczych i wychowawczych, które mają być osiągnięte wobec skazanego.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zdaniem sądu okręgowego w świetle treści art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID - 19 (tj. Dz. U. z 2021 r., poz.1072 dopuszczalne jest połączenie węzłem kary łącznej kar orzeczonych przed wejściem w życie tej ustawy, a więc przed dniem 24 czerwca 2020 roku z karą (karami) prawomocnie orzeczoną (orzeczonymi) już po tej dacie. Przypomnieć należy, iż art. 81 ust. 1 tejże ustawy stanowi, że przepisy rozdziału		

IX Kodeksu karnego w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji (a więc przed dniem 24 czerwca 2020 r.), natomiast ust. 2 stanowi, iż przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu jej wejścia w życie (a więc po dniu 24 czerwca 2020 r.). Przyjąć zatem należy, iż z treści wskazanego przepisu międzyczasowego wynika jedynie, że dotyczy on dwóch tylko sytuacji, a mianowicie takiej, gdy wszystkie kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 24 czerwca 2020 roku oraz takiej, gdy wszystkie kary zostały prawomocnie orzeczone po dniu wejścia w życie tej ustawy, a więc po dniu 24 czerwca 2020 roku. Oznacza, to że ustawodawca formułując przepis

międzyczasowy w ustawie nowelizującej z dnia 19 czerwca 2020 roku nie zawarł w niej normy kolizyjnej dla sytuacji, w której część skazań nastąpiła przed dniem 24 czerwca 2020 roku, a część już po tej dacie, a pomimo to warunki do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczas obowiązujące (albo jedno i drugie jednocześnie) w dalszym ciągu zachodzą. Uznać więc należy, że w zakresie, w jakim we wskazanej ustawie brak jest odpowiednich regulacji, powstała w ten sposób „ luka ” prawną wypełnić muszą ogólne reguły rozstrzygania kolizji ustaw w czasie - w tym przypadku art. 4 § 1 kk (por. postanowienie SA w Lublinie z dnia 27 stycznia 2021 r. w sprawie II AKz 2/21; postanowienie SA w Szczecinie z dnia 5 maja 2021 r., II AKz 167/21; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 listopada 2020 r., II AKz 346/20; komentarz do art. 4

kk w: Kodeks Karny.
Część Ogólna.
Komentarz do art.
1 – 116; red.
prof. dr hab. Michał
Królikowski, prof.
dr hab. Robert
Zawłocki – wszystko
opubl. w Legalis
el.). Sąd rejonowy
prawidłowo ustalił
zakres
przedmiotowy
postępowania o
wydanie wyroku
łącznego, stosownie
do treści art. 569 § 1
i § 2 kpk, art. 85 § 1
i § 2 kk, prawidłowo
przeanalizował
sytuację procesową
skazanego z tym,
że łącząc kary
pozbawienia
wolności w punkcie
1 zaskarżonego
wyroku powinien w
podstawie prawnej
rozstrzygnięcia
powołać przepis art.
4 § 1 kk, a
nie art. 81 ust1
ww. ustawy, gdyż
ulegające objęciem
węzłem kary łącznej
kary pozbawienia
wolności zostały
orzeczone
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim
wydanym w dniu 16
stycznia 2020 roku
w sprawie o sygn.
akt II K 414/19
(przed 24.06.2020
r) i prawomocnym
wyrokiem Sądu

Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim
wydanym w dniu
2 lipca 2020 roku
w sprawie o sygn.
akt II K 857/18
(po 24.06.2020 r.).
Z urzędu sąd
okręgowy zauważa ,
że w punkcie
VIII zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji błędnie
opisał treść
wydanego wyroku
łącznego w sprawie
o sygn. akt II
K 823/16, który
został zmieniony
wyrokiem Sądu
Okręgowego
wydanym w dniu 30
czerwca 2017 roku
w sprawie o sygn.
akt IV Ka 297/17,
jednak uchybienie to
nie miało wpływu
na dokonaną analizę
dotychczasowych
skazań S. K.
i trafnie przyjęto,
że względniejsze
dla skazanego jest
zastosowanie
przepisów kodeksu
karnego dotyczących
kształtowania kary
łącznej w brzmieniu
obowiązującym w
dniu 23 czerwca
2020 roku i przy
ich zastosowaniu
wyrokiem łącznym
mogą być objęte
kary pozbawienia
wolności orzeczone
wyrokami
opisanymi w
punktach X i

XII zaskarżonego wyroku łącznego. Rację ma skarżący, że w realiach przedmiotowej sprawy przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji sąd I instancji mógł wymierzyć skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych orzeczonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 2 lipca 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 857/18). Sąd okręgowy zauważa, iż pełna absorpcja kar nie jest zasadą wymierzania kary łącznej. Kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może oraz nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako

instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw.

Wymierzając skazanemu karę łączną pozbawienia wolności sąd I instancji oparł się na danych wynikających z aktualnej karty karnej skazanego, odpisów wyroków oraz opinii o skazanym.

Uwzględniając cel i funkcje kary łącznej oraz przesłanki jej orzekania należy stwierdzić, że nie jest to instytucja działająca z założenia na korzyść sprawcy. Choć kara łączna jest niewątpliwie przede wszystkim instytucją prawa karnego materialnego, to z treści art. 85 § 2 kk, który wprowadza element racjonalizacji do wymiaru kary łącznej wynika, że w modelu kary łącznej (kształtowanym przepisami obowiązującymi w dniu 23 czerwca 2020 roku) jej funkcja sprowadza się do określenia sposobu wykonania kar wymierzonych za zbiegające się

przestępstwa jeśli kary nie zostały wykonane, a to jest możliwe do zrealizowania jedynie wówczas, gdy wykonanie wielości kar jest aktualne w momencie orzekania o karze łącznej (i nie zachodzi inna, ujemna przesłanka łączenia kar z art. 85 § 3 kk). Prawidłowo zatem postąpił sąd I instancji uznając, że nie można objąć węzłem kary łącznej pozbawienia wolności jednostkowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 8 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 374/20 (punkt XI wyroku), gdyż kara ta została wykonana w dniu 5 września 2021 roku. Nie jest trafny zarzut obrońcy skazanego, że w oparciu o skazania z prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wymienionych w punktach X i

XII części wstępnej zaskarżonego wyroku zaistniały przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji i orzeczenia wobec skazanego kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Podnieść należy, że od 1 lipca 2015 roku decydujące znaczenie dla wymiaru kary łącznej miały przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara łączna (w kształcie nadanym przepisami obowiązującymi w dniu 23 czerwca 2020 roku) powinna być postrzegana jako „podsumowanie” działalności przestępczej sprawcy. Z jednej strony stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, a z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego

oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a kk, tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie - w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie jednak pełnej kumulacji, albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem. Przed wprowadzeniem art. 85a kk w orzecznictwie utrwalił się - nadal aktualny i podtrzymywany przez judykaturę pogląd, że: "priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji -

wyjątkiem" (wyr. SA w Lublinie z 15.5.2008 r., II Aka 98/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 47; podobnie wyr. SA w Szczecinie z 12.9.2013 r., II Aka 142/13, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 9.6.2015 r., II Aka 101/15, KZS 2015, Nr 6, poz. 80; wyr. SA w Katowicach z 8.3.2018 r., II Aka 76/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 14.12.2017 r., II Aka 200/17, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 23.3.2017 r., II Aka 57/17, Legalis; wyr. SA w Gdańsku z 25.3.2019 r., II Aka 362/18, Legalis; wyr. SA w Gdańsku z 24.4.2019 r., II Aka 47/19, Legalis). Absorpcja i kumulacja są rozwiązaniami skrajnymi i wymagają szczególnego uzasadnienia (wyr. SA w Rzeszowie z 14.3.2013 r., II Aka 16/13, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 14.3.2012 r., II Aka 51/12, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 22.10.2015 r., II Aka 307/15, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 23.3.2017 r., II Aka 57/17, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 6.9.2018 r., II Aka 144/18, Legalis; wyr.

SA w Białymstoku z 7.11.2018 r., II AKa 156/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 7.5.2019 r., II AKa 77/19, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 27.11.2018 r., II AKa 407/18, niepubl.).

Wbrew stanowisku obrońcy skazanego brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie zasady pełnej absorpcji wobec skazanego i orzeczenia kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z analizy danych z K. o karalności S. K. wynika że ilość popełnionych przez skazanego przestępstw, jest duża, a ich różnorodność wskazuje na jego niepoprawność oraz nieposzanowanie norm społecznych i dóbr chronionych prawem. Ponadto przy uwzględnieniu celu wychowawczego, jaki orzeczona kara łączna ma spełnić wobec skazanego, nie można pomijać zachowania się skazanego po uprawomocnieniu się wyroków, a zwłaszcza postępów w jego resocjalizacji. Z aktualnej opinii

o skazanym z Zakładu Karnego w G. wynika, że zachowanie S. K. jest przeciętne. Był raz karany dyscyplinarnie i raz nagradzany. Co do popełnionych przez siebie przestępstw prezentuje umiarkowanie krytyczny stosunek. O czystość i porządek w celi mieszkalnej dba w stopniu przeciętnym. Nie uczestniczy w dostępnych formach zajęć kulturalno-oświatowych organizowanych w ramach oddziału mieszkalnego. Wskazane powyżej okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, aby resocjalizacja skazanego przynosiła w pełni oczekiwany skutek. Nie ma racji obrońca skazanego, że opisana powyżej suma zachowań skazanego przemawia za zastosowaniem w stosunku do niego wyjątkowo stosowanej zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Jednocześnie sąd rejonowy w zaskarżonym

<p>wyroku nie zastosował także wobec skazanego zasady pełnej kumulacji. Mógł orzec wobec skazanego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Uznać zatem należy, że wymierzona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec skazanego jest karą wymierzoną zgodnie z zasadami wynikającymi z treści art. 85a kk i spełnia swe cele w zakresie obu prewencji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary na zasadzie absorpcji w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest słuszny, apelacja nie</p>		

zasługiwała na uwzględnienie.			
3.2.	<p>Zarzut drugi zawarty w apelacji obrońcy skazanego S. K. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na nieuzasadnionym przyjęciu, że przesłanka prognostyczna nie pozwala na stwierdzenie, że kara łączna ukształtowana przy zastosowaniu pełnej absorpcji, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że aktualnie postawa skazanego uległa zmianie (m. in. był w zakładzie karnym nagradzany), co skutkowało wymierzeniem wobec skazanego rażąco niewspółmiernie surowej kary łącznej.</p> <p>Ponadto obrońca skazanego podniósł, że w ocenie skazanego sąd I instancji wydając wyrok łączny powinien również uwzględnić wyrok Sądu Rejonowego w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>Tomaszowie Mazowieckim z dnia 8 października 2020 roku w sprawie II K 374/20, gdyż skazany składając wniosek o wydanie wyroku łącznego , również w zakresie ww. wyroku nie odbył jeszcze kary i nie miał wpływu na termin , rozpoznania sprawy o wydanie wyroku łącznego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Aktualne są rozważania sądu okręgowego zawarte w punkcie 3.1 uzasadnienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary na zasadzie absorpcji w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest słuszny, apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok łączny w ten sposób, że:</p> <p>a) za podstawę rozstrzygnięcia o wymiarze kary łącznej zawartego w punkcie 1 przyjął art. 85 §1 i kk , art. 86§1 i 4 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu Kodeksu Karnego obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku;</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>W realiach przedmiotowej sprawy ulegające objęciem węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności zostały orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 16 stycznia 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 414/19 (przed 24.06.2020 r.) i Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 2 lipca 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 857/18</p>		

<p>(po 24.06.2020 r.). W takim stanie faktycznym sąd I instancji powinien powołać w podstawie prawnej rozstrzygnięcia przepis art. 4§1 kk o czym szerzej była mowa w punkcie 3.1 uzasadnienia. Powinien być również powołany przepis art. 86§1i 4 kk, gdyż wyrokiem łącznym zostały pochłonięte kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach X i XII zaskarżonego wyroku łącznego.</p>		
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Za podstawę rozstrzygnięcia o łącznym środku karnym zawartego w punkcie 4 sąd okręgowy przyjął art. 85 §1 i kk , art. 90§2 kk , 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu Kodeksu Karnego obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd rejonowy objął wyrokiem łącznym</p>		

orzeczone środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, które nie zostały wykonane i zostały orzeczone wobec skazanego prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim
wydanym w dniu 16 stycznia 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 414/19 za czyn (punkt X a zaskarżonego wyroku)
wypełniający dyspozycję art. 178a §4 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2 kk - dożywotnio,

- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim
wydanym w dniu 8 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 374/20 za czyn (punkt XI zaskarżonego wyroku)
wypełniający dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk - na okres 2 lat,

- Sądu Rejonowego w Tomaszowie

Mazowieckim
wydanym w dniu
2 lipca 2020 roku
w sprawie o sygn.
akt II K 875/18
za czyn (punkt
XII d zaskarżonego
wyroku)
wypełniający
dyspozycję art. 244
kk w zw. z art. 64 §1
kk w zw. z art. 180a
kk w zw. z art. 11§2
kk - na okres 5 lat.

Za podstawę
rozstrzygnięcia
zawartego w punkcie
4 zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji powinien
przyjąć ww.
przepisy, gdyż łączył
w dalszym ciągu
wykonywane środki
karne w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych w
strefie ruchu
lądowego orzeczone
prawomocnymi
wyrokami sądów
wydanymi przed
dniem 24 czerwca
2020 roku i po tej
dacie. Z urzędu sąd
okręgowy zauważa,
że tego rodzaju
środek karny
powinien być
orzeczony
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim
wydanym w dniu 16
stycznia 2020 roku
w sprawie o sygn.

<p>akt II K 414/19 za czyn wypełniający dyspozycję art. 178a §4 kk bez wskazywania strefy ruchu lądowego, w której obowiązuje.</p>		
<p>5.2.3.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd okręgowy uzupełnił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 7 zaskarżonego wyroku poprzez dodanie sformułowania,,oraz w zakresie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności co do skazania opisanego w punkcie XI".</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd rejonowy w punkcie 7 zaskarżonego wyroku łącznego na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania opisane w punkcie od I do IX. Z treści zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji nie połączył w wydanym wyroku łącznym</p>		

kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 8 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 374/20 opisanym w punkcie XI. Zasadne było zatem umorzenie postępowania w punkcie 7 zaskarżonego wyroku także w zakresie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, co do skazania opisanego w punkcie XI.

5.2.4.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd okręgowy na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres wykonywania kary pozbawienia wolności od dnia 5 września 2021 roku, godzina 10:10 orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 2 lipca 2020 roku w

sprawie o sygn. akt II K 875/18.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Z obliczenia kary dołączonego do akt sprawy (k-57) wynika, że kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 2 lipca 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 875/18 miała być wykonana wobec skazanego w okresie od 5 września 2021 roku, godzina 10:10 do 5 września 2023 roku, godzina 10:10. Orzeczona ww. wyrokiem kara łączna pozbawienia wolności została pochłonięta karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną zaskarżonym wyrokiem łącznym. Zasadne było zaliczenie skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności okresu wykonywania kary pozbawienia wolności od dnia 5 września 2021 roku, godzina 10:10</p>	

orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydanym w dniu 2 lipca 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 875/18.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3	Na podstawie § 2 pkt 2, § 4 ust. 1, 2, 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez	

	<p>adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu koszty zastępstwa procesowego w kwocie 147,60 złotych w, w tym podatek VAT oraz kwotę 48,50 złotych z tytułu zwrotu kosztów dojazdu do sądu.</p>	
punkt 4	<p>Mając na uwadze, iż skazany aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym w G., co w sposób istotny ogranicza jego możliwości zarobkowe, zwolniono go od kosztów postępowania odwoławczego.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Skarżone jest rozstrzygnięcie na korzyść skazanego dotyczące

ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana